

Պարույր Սևակ

Այսպես չեն սիրում

Պարտականության ու սիրո միջև
Այդ ես եմ տնկված՝
Ուղեփակոցի գերանի նման...
Եվ որտեղ որ է
Ես ինձ արմատից ինքրս կալկեմ,
Այսինքրն՝
Կելնեմ ու լուռ կզնամ հենց Օրենքի մոտ,
Կասեմ.
-Վերցրո՛ւ ինձ,
Քո օրենսգրքի կետերից մեկը դարձրո՛ւ ինձ, կասեմ:
Դարձրո՛ւ ինձ, կասեմ, այն «Չի կարելի՛»-ին,
Այն «Ո՛չ»-ը,
Այն «Չէ՛»-ն,
Որ մեզ խեղդում է
Կրծքի չբուժվող հեղձուկի նման...
Ու եթե հարցնես կատակասերին,
Ճարպոտ կժպտա ու կհռռա,
Թե արադադր
Չուրկ է ձեռքերից լոկ ա՛յն պատճառով,
Որ հավն էլ չունի իրան ու հագուստ:
Իսկ ես... (ի՛նչ կատակ)... տնքոցով մի բութ

Ասում եմ, ինչպես պաղատում եմ գուր.
-Առե՛ք ձեռքերըս, խնդրեմ, կտրեցե՛ք,
Որովհետև ես, ահա՛, տնկված եմ
Պարտականության ու սիրո միջև՝
Ուղեփակոցի գերանի նման,
Եվ որովհետև ես այսուհետև
Կարի՛քը չունեմ իմ այս ձեռքերի,
Եթե նա՛ չկա,
Ում մի ժամանակ «իմս» էի ասում,
Եվ ասում այնպե՛ս,
Որ բուդդայաբար պազամ գորտերը
Առվի եզերքին
Պլշած աչքերով ինձ էին նայում
Եվ, հավանաբար, ջանք էին անում միտը պահելու
Կարճ, բայց կրակված այդ բառը («ի՛մքս»)...

Հիմա դու իմն ես, որքան որ իմն է... Մաղագասկարը,
Հիմա դու իմն ես,
Որքանով իմն է... Հաբեշստանի արքայադուստրը,
Որովհետև ե՛ս,
Ես ի՛նքս եմ տնկված պարտականության ու սիրո միջև՝
Ուղեփակոցի գերանի նման...

Այսպես չե՛ն սիրում:
Այսպես... մեռնում եմ մի դանդաղությամբ,
Որով փտում եմ հին նավակները ծովախորշերում...

14.XI.1963թ.

Երևան